

най-голѣмото; нѣ нито бащата, нито майката са сговорили на това; голѣмичкото имъ дѣте било първородното, и мило имъ било да са раздѣлятъ отъ него; тѣ помислятъ за второто! Нѣ бѣдната майка и него отказала, защото то приличало сѣщо на баща си, за това и не можала да го даде; помисли ли за третѣото, което било момиченце; бащата не можалъ да склони за него, защото пѣкъ то приличало сѣщо на майка си. Остана сѣтнѣото — най-малкото; тогава заедно и двамата казали: не, не, не можемъ прѣжжали и него; то е най малкото ни чадо, което ще бѣде утѣшене и радостъ у старостѣта ни. По-добрѣ да загинимъ синца наедно, а не да изгубимъ едното отъ любезнитѣ си чада. Този примѣръ може най-добрѣ да ни покаже, колко е чюдна любовѣта Божия къмъ насъ, като подари свѣтътъ съ едничкия свой синъ.

Голѣмината на този даръ и още по-голѣма ще ни са види, ако размислимъ на какво и за какво бѣше даденъ. Ако бѣше поискалъ да стане отъ човѣцитѣ най-голѣмъ човѣкъ; да стане нѣкой си князь или царь, тогава ще да му бѣде по-лесно; нѣ колко е то мѣчно и усилно като глѣдаме, че той иде на този свѣтъ въ най-долно сѣстояние; ражданието му става въ а-хъръ; лежи у ясли; гоненъ, почти, щомъ са роди; да бѣде сиромашъ и толкова оскѣденъ щото да нѣма мѣстенце дѣ да *подслони главата си*; да е призрѣнъ отъ своитѣ, намразенъ отъ човѣцитѣ и непричетенъ отъ народѣтъ си.

Когато нѣкой добръ човѣкъ са събира съ лоши другари, то на него е тѣшко, тѣшко му